

at jeg finder, det er baseret paa et fuldkommen forkert Grundlag.

Saa var der Tale om Afbalanceringen paa Finansloven. Dertil egner ganske sikkert Formue- og Indkomstskatten sig i overordentlig høj Grad. Der blev nævnt, at man i England ogsaa afbalancerer paa de indirekte Skatter. Det er meget rigtigt. Forholdet er jo det, at det der er Tradition, at man, samtidig med at man gaar op eller ned med Indkomst- og Formueskatten, plejer at gennemføre visse Ændringer i opadgaaende eller nedadgaaende Retning paa nogle ganske bestemte Skatteomraader, paa Ølskatten, paa Te- og Kaffeolden og paa enkelte af den Art Artikler. Ogsaa i den Henseende accepterer jeg fuldstændig den engelske Forretningsgang som naturlig, jeg mener ingenlunde, at en Afbalancering af Statens Indtægter og Udgifter udelukkende skal ske ved de direkte Skatter, jeg siger kun, at de er ganske særlig egnet til Formaalet, og ikke mindst saaledes som Forholdene er nu, fordi de direkte Skatter, fordi Formue- og Indkomstskatten, naar man kombinerer dem med de kommunale Skatter af samme Art, hvad man jo maa, er blevet en ganske overordentlig trykkende Byrde.

Det er ikke saaledes, som det var før, at denne Skat var en personlig Ubehagelighed, som ikke gav sig Udslag i et Tryk paa Forretningslivet, nu er Stats- og Kommunal-skatten paa Indtægt og Formue sammenlagt saa betydelig, at den udøver et i høj Grad føleligt Tryk paa Forretningslivet. Naar der nu tales om Nødvendigheden af at lette vort Erhvervsliv saa meget som muligt fra Statens Side, fordi man er inde i saa vanskelige Forhold, ikke mindst ved Kronestigningen, er en Formindskelse af Formue- og Indkomstskatten et af de mest praktiske Midler til at gennemføre en saadan Lettelse, og dette vil ogsaa føles af Samfundet i det hele, idet de paagældende Skatter nu er saa store, at det aldeles ikke kan undgaas, at de overvæltet paa det almindelige Publikum og derved virker paa nogenlunde lignende Maade som indirekte Skatter.

Det glædede mig at høre den Udtalelse af den højtærede Finansminister, at ogsaa han haabede paa Skattelettelse. Men han sagde jo samtidig, at hans eventuelle Forslag derom kun vilde komme til at dreje sig om den indirekte Beskatning. Det vilde jeg anse for en Fejl, hvis det var Tilfældet, men vi faar jo nu se Forslagene, inden vi dømmer om dem. Jeg mener, at en Regulering af Skatterne, som gaar udenom

den mest trykkende Skat, som Indkomst- og Formueskatten utvivlsomt er i Øjeblikket, kombineret med den kommunale Beskatning, er forfejlet. Jeg skal meget gerne gaa med til, at man ogsaa indfører Lettelser paa andre Omraader, men jeg tror dog, at man, som Situationen nu ligger, vil gøre rigtigt i foruden paa Formue- og Indkomstskat at rette sin Opmærksomhed særlig paa Taksterne. Det er jo heller ikke en Tanke, der er fremmed for den højtærede Regering, Ministeren for offentlige Arbejder har allerede i Finansudvalget foreslaaet — jeg haaber ikke, det vil blive betragtet som Indiskretion, at jeg siger det, for jeg nævner det kun med Billigelse — at anvende den Udgiftsbesparelse, som de forandrede Forhold medfører for Staten paa Postvæsenets Budget, til en Formindskelse af Taksterne. Mens samtidig foreligger der en offentlig Udtalelse fra samme højtærede Minister om, at han ikke kan tænke sig at gøre noget lignende for Statsbanernes Vedkommende, og det bedrøver mig i høj Grad, fordi jeg mener, at de Lempelser, der skal finde Sted, maa, naar de skal have nogen Betydning for Erhvervslivet, nogen Betydning i valutapolitisk Henseende, ganske særlig bevæge sig paa disse to Omraader: Statens Takster og Statens Formue- og Indkomstskat — det er særlig her, det vil mærkes. Hvad de indirekte Skatter angaar, vilde det naturligvis være i høj Grad glædeligt, om man ogsaa kunde nedsætte dem.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde nu noget om, at jeg den Gang havde afbalanceret Vanskelighederne for Statsbudgettet udelukkende paa de indirekte Skatter, men Forholdet er jo imidlertid, som det ærede Medlem vil erindre, dette, at der var en meget stor Underbalance at udligne, og at Balance ikke kunde skaffes til Veje uden ved gennemgribende Besparelser i Forbindelse med nogen Erstatning for det synkende Udbytte af Formue- og Indkomstskatten. Det drejede sig her om trecifrede Milliontal. Det var nødvendigt at tilvejebringe Balance, og da dette skulde ske ved i nogen Grad ogsaa at tage Beskatningen til Hjælp — i øvrigt blev den Merbeskatning, der paa-lagdes, meget, meget mindre end det Fald, der skete i Udbyttet af den direkte Beskatning —, tilvejebragte jeg den, som bekendt, gennem Luksusbeskatning, altsaa paa en Maade, som kom til at tynde saa lidt som vel muligt paa det almindelige Forbrug, paa den almindelige Befolkning som Helhed.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har efter mit Skøn paa ud-